

LA PREGUNTA 2 EN LES ÚLTIMES PROVES

PLATÓ

PAU setembre 2017 : [...] Hi ha alguna cosa que enfosqueixi la nostra visió de la justícia i que faci que sembli diferent de la que se'ns ha revelat a la ciutat?

—No ho crec —va dir.

—Si ens resta encara algun dubte, ens en podem assegurar completament si la comparem amb certes nocions corrents. Per exemple, suposem que a la ciutat de la qual hem estat parlant o a un home que per naturalesa i **criança** s'hi assembla, se li confiés una certa quantitat de diners. Ens semblaria que aquest home se n'apropriaria? [...]

—No.

—I, per tant, no estarà el nostre home ben lluny de cometre sacrilegis, robatoris o traïcions privades o públiques contra els amics o contra les ciutats?

—Ben lluny.

—I no serà infidel de cap manera ni als seus juraments ni als seus altres pactes?

—Com ho podria ser?

—I els adulteris, la manca de cura dels propis pares, el menyspreu envers els déus són coses que abans farà qualsevol altre que no pas ell?

—És ben bé així.

—I la causa de tot això no és que cada part de la seva naturalesa fa el que li pertoca, tant pel que fa a governar com pel que fa a obeir?

—Aquesta n'és la causa i no una altra cosa.

—Tractaràs, doncs, d'esbrinar si la justícia és una cosa diferent d'aquesta virtut que produeix tals homes i tals ciutats?

—No, per Zeus —va fer.

—Hem acomplert del tot, doncs, el nostre somni: aquell pressentiment que ens deia que, quan anéssim fundant la nostra ciutat, podríem, amb l'ajut d'algun déu, trobar un cert principi i model de la justícia.

—Doncs sí, és totalment així.

—Teníem, efectivament, Glaucó, una certa semblança de la justícia, que, per això, ens ha estat de profit: el principi que qui per naturalesa és sabater ha de fer sabates i no una altra cosa, i qui és constructor, construccions, i així tots els altres.

—Així sembla.

—I en realitat la justícia sembla que és això, però no pel que fa a l'acció exterior de l'home, sinó en relació amb l'activitat autènticament íntima, de cara a l'individu mateix, per tal com no permet que res en ell executi el que no li pertoca, ni que els diferents elements de la seva **ànima** s'interfereixin mútuament en els seus afers [...].

PLATÓ. *La República*, llibre IV

2. Expliqueu breument (entre cinc i vint paraules en cada cas) el significat que tenen en el text el mot i l'expressió següents: [1 punt]

a) «criança»

b) «ànima»

PAU setembre 2016: —Tota aquesta imatge, estimat Glaucó —vaig dir-li—, cal que l'enllacis amb el que hem dit abans, la regió que ens és revelada per la vista l'has de comparar amb l'estança de la presó, la llum del foc que hi ha en ella amb la força del sol, i si ara compares la pujada i la contemplació de les coses de dalt amb l'ascensió de l'**ànima** cap al món intel·ligible, no t'apartaràs de la meva conjectura, ja que és aquesta la que vols sentir, i la que sols el déu sap si és o no correcta. És aquesta, doncs, la meua manera de veure la qüestió: al cim del món cognoscible, i encara amb un gran esforç, s'hi veu la idea del bé. Ara, quan ha estat vista, se la reconeix a l'acte com a causa de tot el que és bell i recte, per tal com genera en el **món visible** la llum i el sol, i en el món intel·ligible per tal com crea ella sola, com a sobirana, la veritat i l'enteniment. I el qui vulgui actuar assenyadament en privat o en públic cal que contempli aquesta idea.

PLATÓ. *La República*, llibre VII

2. Expliqueu breument (entre cinc i vint paraules en cada cas) el significat que tenen en el text el mot i l'expressió següents: [1 punt]

a) «ànima»

b) «món visibles»

PAU juny 2016: —Vet aquí doncs —vaig fer jo— que encara que amb dificultats hem arribat a terme, i hem arribat raonablement a la conclusió que les diverses parts que hi ha a la ciutat també són a l'ànima de cada individu, i en el mateix nombre.

—Sí, hi són.

—Per tant, ¿no serà ja forçós, certament, que si quelcom determinat fa la ciutat sàvia, l'individu també ho sigui, i pel mateix motiu?

—Naturalment, ho serà.

—I això que fa l'individu coratjós fins a tal punt, això mateix fa la ciutat coratjosa fins al mateix punt, i que individu i ciutat tinguin així totes les altres coses pel que fa a la virtut?

—Forçosament.

—I em penso, Glaucó, que direm que un home és just de la mateixa manera que la ciutat era justa.

—També això és totalment indiscutible.

—I no hem oblidat de cap manera allò, que la ciutat era justa perquè, de les tres menes de gent que té, cadascuna d'elles fa el que li pertoca.

—No crec pas que ho hàgim oblidat —digué.

—De tota manera cal no oblidar que cadascú de nosaltres serà just i farà el que li pertoqui només si cadascuna de les seves parts individuals fa el que li correspon.

—Certament, cal no oblidar-ho.

PLATÓ. *La República*, llibre IV

2. Expliqueu breument (entre cinc i vint paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

a) «ànima»

b) «coratjós»

PAU juny 2015: Ara acabem la investigació que hem començat en la creença que si provàvem de veure la justícia en qualsevol cosa més gran que la tingui en si, aleshores veurem més fàcilment què és en un individu concret. I aquesta cosa més gran ens semblà que era la ciutat, i vet aquí que l'hem edificada amb la màxima excel·lència possible, perquè sabem bé que la justícia es troba en una ciutat bona. Doncs, el que allà hem vist, traslladem-ho a l'individu. [...]

—Ara bé —vaig fer—, quan d'una cosa en prediquem que és el mateix que una altra, tant se val que sigui més gran o més petita, entenem que li és semblant o que li és dissemblant en allò en què tal cosa es predica?

—Semblant —va dir ell.

—Doncs l'home just no diferirà en res de la ciutat justa en allò que és la forma essencial de la justícia, sinó que li serà igual.

—Igual —va dir ell.

—I tanmateix la ciutat ens sembla certament justa perquè dins d'aquesta hi havia tres llinatges de naturaleses que feien cadascuna la seva comesa: i ens semblà temperada, coratjosa i prudent per altres determinades condicions i qualitats d'aquests mateixos llinatges.

—És veritat —va dir.

—Doncs, bon amic, considerarem que l'individu que tingui aquests mateixos elements a la seva ànima es mereixerà amb raó els mateixos qualificatius que la ciutat quan aquests elements tinguin les mateixes condicions que les d'aquella.

—És totalment indiscutible —va dir.

PLATÓ. *La República*, llibre IV

2. Expliqueu breument el significat, en el text, de les paraules o expressions següents (entre 5 i 15 paraules en cada cas):[1 punt]

a) «llinatges»

b) «temperada»

PAU juny 2014: —[...] Si algú no és capaç de discernir amb la raó la idea del bé, distingint-la de totes les altres, ni de triomfar, com en una batalla, sobre totes les dificultats, esforçant-se per fonamentar les demostracions no en l'aparença sinó en l'essència de les coses per poder refutar al final totes les objeccions, ¿no diràs d'ell que no coneix el bé en si ni cap altra cosa bona, sinó que, fins i tot en el cas que assoleixi alguna imatge del bé, ho farà per mitjà de l'opinió, però no del saber? [...]

—Sí, per Zeus! —va exclamar—. Diré tot això i amb totes les meves forces.

—Aleshores, si algun dia has d'educar realment aquells fills que ara imagines criar i educar, no els permetràs, crec jo, que siguin governants de la comunitat i dirigeixin els assumptes més importants mentre estiguin privats de raó [...].

—No, en efecte —digué.

—Els prescriuràs, doncs, que es dediquin particularment a aquella disciplina que els faci capaços de preguntar i respondre amb la més gran competència possible?

—Els ho prescriuré —va dir—, completament d'acord amb tu.

—I no creus —vaig dir— que tenim la dialèctica en el lloc més alt dels nostres ensenyaments i que no hi ha res que es pugui posar, amb justícia, per damunt d'ella, i que ella és com el cim de tot ensenyament?

—Sí que m'ho sembla —digué.

PLATÓ. *La República*, llibre VII

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

a) «l'essència de les coses»

b) «el bé en si»

PAU setembre 2014: —Per tant, tenim totalment acomplert el nostre somni: aquell pressentiment que ens deia que, tan bon punt comencéssim a fundar la nostra ciutat, trobaríem, amb l'ajut d'algun déu, un principi i model de la justícia.

—Doncs sí, és així.

—El nostre principi que el qui per naturalesa és sabater ha de fer sabates i no pas res més, i el qui és constructor, construccions, ha resultat ser una semblança de la justícia; i, per això, ens ha estat profitós.

—Ho sembla.

—I la justícia sembla una cosa d'aquesta mena, però no pel que fa a les accions exteriors de l'home, sinó en relació amb l'activitat interior, de cara a l'individu en si mateix. L'home just no permet que cap de les parts de la seva ànima faci allò que és propi de les altres, i tot posant ordre en la seva pròpia casa, l'individu es domina i s'ordena, i és amic de si mateix, i es posa les tres parts en concòrdia, ordenadament com els tres termes d'una harmonia, el to baix, l'alt i el mitjà, i els que hi hagi encara entre aquests. Quan ho hagi enllaçat tot en un to temperat i ple d'harmonia, i sigui una unitat i no una multiplicitat, aleshores podrà fer allò que li calgui fer, ja sigui treballar per enriquir-se, o tenir cura del seu cos, o actuar en política. En tots aquests afers anomenarà justa i bona l'acció que produeix i conserva aquest estat de l'ànima; i anomenarà saviesa el saber que inspira aquesta acció; contràriament, anomenarà injusta l'acció que destrueix aquest estat, i ignorància l'opinió que inspira aquesta acció.

—Tens tota la raó, Sòcrates —va dir ell.

—D'acord —vaig dir—; crec que si afirmem que hem descobert l'home just i la ciutat justa i la justícia que hi ha en ells, de cap manera no es podria dir que mentim.

—No, per Zeus! —va dir ell.

—Ho afirmem, doncs?

—Ho afirmem.

PLATÓ. *La República*, llibre IV

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

a) «ànima»

b) «la seva pròpia casa»

PAU juny 2013: Cal comparar la regió que ens és revelada per la vista amb l'estança de la presó, la llum del foc que hi ha en ella amb el poder del sol. I si compares la pujada i la contemplació de les coses de dalt amb l'ascensió de l'ànima cap al món intel·ligible, no t'apartaràs de la meua conjectura, ja que és aquesta la que vols sentir, i la que sols el déu sap si és o no correcta. És aquesta, doncs, la meua manera de veure la qüestió: al cim de tot del món intel·ligible, i encara amb un gran esforç, s'hi veu la idea del bé. Ara, quan ha estat vista, se la reconeix a l'acte com a causa de tot el que és bell i recte, per tal com genera en el món visible la llum i el sol, i en el món intel·ligible ella és la sobirana i la productora de la veritat i l'enteniment. I el qui vulgui actuar assenyadament en la vida privada o pública cal que contempli aquesta idea.

Plató. *La República*, llibre VII, 517b-c

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «món visible»
- b) «món intel·ligible»

PAU juny 2012: —[...] Un home serà just si observa el principi que hem exposat tantes vegades.

—Així és.

—I què? —li vaig dir—. Hi ha alguna cosa que enfosqueixi la nostra visió de la justícia i que faci que sembli diferent de la que se'ns ha revelat a la ciutat?

—No ho crec —va dir.

—Hi ha una manera —vaig observar— d'assegurar-nos-en completament, si és que encara hi ha algun dubte en la nostra ànima: n'hi haurà prou amb comparar-la amb certes nocions corrents. Per exemple, suposem que a la ciutat o a l'home que per naturalesa i criança s'hi assembla, se li confiés una certa quantitat de diners. Ens semblaria que aquest home se n'apropriaria? [...]

—No.

—I, per tant, no estarà el nostre home ben lluny de cometre sacrilegis, robatoris o traïcions privades o públiques contra els amics o contra les ciutats?

—Ben lluny. [...]

—I la causa de tot això no és que cada part de la seva naturalesa fa el que li toca, tant pel que fa a governar com pel que fa a obeir?

—Aquesta n'és la causa i no una altra cosa.

—Tractaràs, doncs, d'esbrinar si la justícia és una cosa diferent d'aquesta virtut que produeix tals homes i tals ciutats?

—No, per Zeus —va dir.

—Hem acomplert del tot, doncs, el nostre somni: aquell pressentiment que ens deia que, quan anéssim fundant la nostra ciutat, podríem, amb l'ajut d'algun déu, trobar un cert principi i imatge de la justícia.

—Ben cert.

—Teníem, efectivament, Glaucó, una certa semblança de la justícia, que, per això, ens ha estat de profit: el principi que qui per naturalesa és sabater ha de fer sabates i no una altra cosa, i qui és constructor, construccions, i així tots els altres.

—Així sembla.

—I en realitat la justícia sembla que és això, però no pel que fa a l'acció exterior de l'home, sinó a la interior sobre si mateix.

PLATÓ. *La República*, llibre IV

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «justícia»
- b) «part de la seva naturalesa»

PAU juny 2011: Aquesta és, doncs —vaig dir jo—, estimat Glaucó, la imatge completa que cal aplicar a les paraules que s’han dit abans, tot associant el món que se’ns apareix a través de la vista amb l’habitatge de la presó i la llum del foc que hi ha amb l’energia del sol; i si compares la pujada al món de dalt i la contemplació dels objectes que hi ha amb l’ascens de l’ànima cap al món intel·ligible no et desviaràs pas de la meua conjectura, ja que és aquesta la que desitges escoltar. Només la divinitat sap si per atzar resulta vertadera. És aquesta, doncs, la meua manera de veure la qüestió: en el món cognoscible la darrera idea que es percep és la del Bé i amb prou feines pot ser percebuda; un cop percebuda, però, cal concloure que és la causant de tot el que hi ha de recte i de bell en tots els éssers; en el món visible és ella la que va engendrar la llum i el seu sobirà; en el món intel·ligible ella és la sobirana i la fornidora de veritat i d’intel·ligència, i que cal que la contempli aquell que es proposi actuar assenyadament tant en la vida privada com en la pública.

PLATÓ. *República*, llibre VII

2. Expliqueu breument (entre seixanta i vuitanta paraules) les idees principals del text i com hi apareixen relacionades [1 punt]

- a) «ànima»
- b) «món intel·ligible»

PAU juny 2011 — Així, doncs —vaig dir—, hem arribat a port, amb molt d’esforç, i ens hem posat d’acord que les mateixes classes que hi ha a la ciutat estan també en l’ànima de cadascun, i en nombre igual.

- Així és.
- No és també necessari, doncs, que de la mateixa manera que era sàvia la ciutat, i pel mateix principi que ho era, així mateix, sigui savi també l’individu?
- Per què no?
- I que de la mateixa manera i pel mateix motiu que és valent l’individu, ho sigui també la ciutat, i que el mateix passi en tot el que fa referència a la virtut?
- Així ha de ser per força.
- I, per tant, Glaucó, direm que un home és just de la mateixa manera que dèiem que era justa la ciutat.
- També això és totalment necessari.
- Per altra banda, no hem oblidat que la ciutat era justa perquè cadascuna de les seves tres classes hi feia allò que li era propi.
- No crec que ho hàgim oblidat.
- Així, doncs, hem de tenir present que cadascun de nosaltres només serà just i farà allò que ha de fer, si cadascuna de les parts de la seva naturalesa fa allò que li és propi.

PLATÓ *República*, IV

2. Expliqueu breument (entre seixanta i vuitanta paraules) les idees principals del text i com hi apareixen relacionades [1 punt]

- a) «ciutat sàvia»
- b) «classes»

PAU juny 2008: — Com a fundadors de la ciutat —vaig dir jo—, hem d'obligar els homes de naturalesa privilegiada a dedicar-se al coneixement que hem definit com el més sublim, contemplant el **bé en si mateix** i elevant-se fins a ell per aquest camí aspre de què hem parlat; però després que hagin arribat a aquest punt i hagin contemplat el bé durant cert temps, guardem-nos de permetre'ls el que avui se'ls permet.

— Què?

— No consentirem que es quedin en aquesta regió superior —vaig dir—, negant-se a baixar de nou a la vora dels **desgraciats captius**, per prendre part en els seus treballs i en els seves cerimònies, tant si són de poca vàlua com de molta.

— Però haurem de ser tan durs amb ells? —va preguntar—. Per què hem de condemnar-los a una vida miserable quan poden gaudir d'una vida més agradable?

— Tornes, benvolgut amic —vaig dir—, a oblidar que la llei no ha de proposar-se per objecte la felicitat d'una determinada classe de ciutadans amb exclusió de les altres, sinó la felicitat de tot l'Estat; que, amb aquesta finalitat, unint en harmonia els interessos de tots els ciutadans, s'ha de procurar, per mitjà de la persuasió o de l'autoritat, que es donin els uns als altres tot el suport amb què poden servir la comunitat; i que, en formar amb cura ciutadans com aquests, no es pretén deixar-los lliures perquè facin de les seves facultats l'ús que els vingui de gust, sinó servir-se d'ells amb la finalitat de fortificar els llaços de l'Estat.

PLATÓ. *República*, 519

2. Expliqueu breument el significat, en el text, de les expressions següents (entre 5 i 15 paraules en cada cas): [1 punt]

a) «bé en si mateix»

b) «desgraciats captius»

PAU juny 2008: Imagina't algú que, en mirar alçant el cap, observa en el sostre una varietat de colors. Segons el que defenses, hauríem de dir que hi veu amb la intel·ligència i no amb els ulls. Potser tu tens raó i sóc jo qui pensa d'una manera massa simple. Però no puc deixar de creure que l'única ciència que obliga l'ànima a mirar enlaire és la que té per objecte l'ésser i **el que és invisible**. [...] Ens hem de servir de la imatge policromada del cel com a exemple per comprendre millor totes aquestes coses. Imaginem, per exemple, que ens trobéssim per atzar uns dibuixos extraordinaris meravellosament traçats per Dèdal o per qualsevol altre artista o pintor. És cert que qualsevol expert en geometria, en veure'ls, pensaria que eren una obra mestra ben difícil d'imitar, però trobaria ridícula la idea d'examinar-los acuradament per poder copsar en ells la **veritable igualtat**, o l'essència del que sigui ser doble, o de qualsevol altra proporció.

PLATÓ. *República*, 529-530]

2. Expliqueu breument el significat, en el text, de les expressions següents (entre 5 i 15 paraules en cada cas): [1 punt]

a) «el que és invisible»

b) «veritable igualtat»

PAU juny 2007: Aquesta és, doncs —vaig dir jo—, estimat Glaucó, la imatge completa que cal aplicar a les paraules que s'han dit abans; tot associant el món que se'ns apareix a través de la vista amb l'habitatge dels presoners, i la llum del foc que hi ha amb l'energia del sol.

I si compares la pujada cap a dalt i la contemplació dels objectes de dalt amb l'ascens de l'ànima cap al **món intel·ligible** no et desviaràs pas de la meva conjectura. [...] És aquesta, doncs, la meua manera de veure la qüestió: en el món intel·ligible la darrera **idea** és la del Bé i amb prou feines pot ser percebuda; un cop la percebem, però, hem de concloure que és la causant de tot el que hi ha de recte i de bell en tots els éssers; en el món visible és ella la que va engendrar la llum i el seu astre sobirà; en el món intel·ligible, ella és la proveïdora de veritat i d'intel·ligència, i cal que la contempli aquell que es proposi actuar assenyadament tant en la vida privada com en la pública.

PLATÓ. *República*, 517

2. Expliqueu breument el significat, en el text, de les paraules o expressions següents (entre 5 i 15 paraules en cada cas): [1 punt]

- a) «món intel·ligible»
- b) «idea»

PAU juny 2006: — Si algú no és capaç de discernir amb la raó la idea de bé, distingint-la de totes les altres, ni de triomfar, com en una batalla, sobre totes les dificultats, esforçant-se per fonamentar les demostracions no en l'aparença sinó en l'essència de les coses per poder refutar al final totes les objeccions, ¿no diràs d'ell que no coneix el **bé en si** ni cap altra cosa bona, sinó que, fins i tot en el cas que assoleixi alguna imatge del bé, ho farà per mitjà de **l'opinió**, però no de la ciència? [...]

— Sí, per Zeus! —va exclamar—. Diré tot això i amb totes les meves forces.

— Aleshores, si algun dia has d'educar realment aquells fills que ara imagines criar i educar, no els permetràs, crec jo, que siguin governants de la comunitat i dirigeixin els assumptes més importants mentre estiguin privats de raó, com si fossin línies irracionals.

— No, en efecte —digué.

— ¿Els prescriuràs, doncs, que es dediquin particularment a aquella disciplina que els faci capaços de preguntar i respondre amb la més gran competència possible?

— Els ho prescriuré —va dir—, completament d'acord amb tu.

— ¿I no creus —vaig dir— que tenim la dialèctica en el lloc més alt dels nostres ensenyaments i que no hi ha res que pugui posar-se amb justícia per damunt d'ella, i que ella és com el cim de tot ensenyament?

PLATÓ. *República*, 534c

2. Expliqueu breument el significat, en el text, de les paraules o expressions següents : —al voltant de 5-15 paraules en cada cas. [1 punt]

- a) «el bé en si»
- b) «opinió»

PAU juny 2007: — Per tant, és obvi que, si la geometria ens obliga a contemplar l'essència, convé que l'acceptem. I que, ben al contrari, no l'acceptem si no va més enllà de les coses que canvien.

— Això està ben dit.

— Doncs bé —vaig agregar—, no crec que cap dels experts en geometria, per poca pràctica que hi tingui, pugui dubtar que aquesta ciència tracta de coses que no es corresponen amb allò que diuen aquells que la practiquen.

— Com? —va preguntar.

— Diuen moltes coses que per força resulten ridícules, ja que parlen com si realment manipuleessin els objectes i com si les seves paraules només tinguessin una finalitat pràctica, tot adornant el seu llenguatge amb termes com ara «quadrar», «perllongar» i «afegir». I, no obstant això, tota aquesta ciència es dirigeix fonamentalment al coneixement.

— Sí, és ben cert —va dir.

— No voldràs convenir també en el que vaig a dir-te ara?

— En què?

— Que aquesta és una ciència del coneixement de l'ésser, però no d'allò que està subjecte al canvi i a la mort.

— Conforme en tot amb això —va dir—, doncs, sens dubte, la geometria és una ciència del que sempre és.

— Per tant, benvolgut amic, conduirà l'ànima cap a la veritat i disposarà la ment del filòsof perquè elevi la seva mirada cap a dalt en lloc de dirigir-la a les coses de baix, que ara contemplem sense haver de fer-ho.

PLATÓ. *República*, 526

2. Expliqueu breument el significat, en el text, de les paraules o expressions següents (entre 5 i 15 paraules en cada cas):[1 punt]

a) «essència»

b) «les coses que canvien»

DESCARTES

PAU juny 2017: Per tant, he de rebutjar tots els dubtes d'aquests dies passats considerant-los hiperbòlics i ridícules, especialment aquella incertesa tan general referent al somni, que no podia distingir de la vetlla: ja que ara hi trobo una diferència molt gran, i és que la nostra memòria mai no pot lligar i unir els nostres somnis els uns amb els altres i amb tot el continu de la nostra vida, tal com ho sol fer unint les coses que esdevenen quan estem desperts. En efecte, si quan estic despert tot de sobte se m'aparegués i em desaparegués algú, com passa amb les imatges que veig dormint, de manera que no pogués adonar-me ni d'on ve ni a on va, amb raó el consideraria un espectre o un fantasma format en el meu cervell com els que s'hi formen quan dormo, i no pas una persona de veritat. Però quan percebo coses que sé distintament d'on vénen i on són, i quan se m'apareixen, i puc lligar sense interrupció la sensació actual amb la resta de la meua vida, estic completament segur que les he percebut estant despert i no en somnis. I no he de dubtar de cap manera de la veritat d'aquestes coses, si després d'haver apel·lat a tots els meus sentits, a la meua memòria i al meu enteniment per a examinar-les, cap d'ells no m'ha informat de res que estigui en contradicció amb cap dels altres. I és que del fet que Déu no enganya, se'n segueix necessàriament que en això no estic enganyat. Però com que la necessitat dels afers pràctics ens obliga sovint a prendre decisions abans d'haver tingut temps d'examinar-los curosament, s'ha d'admetre que la vida humana sovint és susceptible d'errar en coses particulars [...].

René DESCARTES. *Meditacions metafísiques*, VI

2. Expliqueu breument (entre cinc i vint paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

a) «hiperbòlics»

b) «contradicció»

PAU juny 2016: I heus aquí que, mentre parlo, algú atansa aquest tros de cera al foc. El que hi quedava de sabor es desprèn, l'olor s'esvaeix, canvia de color, perd la forma, augmenta de grandària, es fon, s'escalfa, a penes es pot tocar i, si el palpem, no emet cap so. Subsisteix la mateixa cera, després d'aquests canvis? Hem de confessar que subsisteix la mateixa cera, i ningú no ho pot negar. Què és, doncs, el que coneixíem tan distintament d'aquell tros de cera? Evidentment, potser no era res del que jo havia percebut per mitjà dels sentits [...]. Considerem-ho atentament i, allunyant totes les coses que no pertanyen en absolut a la cera, vegem què en resta. Certament, no en resta res més que una cosa extensa, flexible i mutable. I, què és això de «flexible i mutable»? No deu ser potser que imagino que aquesta cera, tot i ser rodona, és capaç d'esdevenir quadrada i de passar de la forma quadrada a una de triangular? No, certament, no és això, perquè jo la concebo capaç de rebre una infinitat de canvis semblants, i ni amb la meua imaginació seria capaç de recórrer tota aquesta infinitat de possibilitats i, per tant, aquest concepte que tinc de la cera no l'he obtingut mitjançant la facultat d'imaginar.

[...] No concebria clarament i veritablement què és la cera si no penso que és capaç de rebre més variacions en l'**extensió** que les que mai hagi pogut imaginar. Haig d'admetre que ni tan sols amb la imaginació puc concebre què és aquesta cera, i que només la concep el meu enteniment. [...] Doncs bé, de quina cera parlo que només pot ser **concebuda** per l'enteniment o **l'esperit**? Indubtablement, de la mateixa que veig, que toco i que imagino; la mateixa que conec des del començament. I el que cal remarcar és que la seva percepció [...] no és de cap manera una visió, un tacte o una imaginació, i no ho ha estat mai, per més que abans ens ho podia semblar, sinó que és només una inspecció de la ment, que pot ser imperfecta i confusa, com ho era abans, o bé clara i distinta, com ho és ara [...].

René DESCARTES. *Meditacions metafísiques*, II

3. Expliqueu breument (entre cinc i vint paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

- c) «extensió»
- d) «concebo en el meu esperit»

PAU juny 2015: Havent-me donat Déu una gran inclinació a creure que les idees em són enviades per les coses corporals o que provenen d'elles, no veig com podríem excusar Déu de l'engany, si aquestes idees provenien o eren produïdes per altres causes que les **coses corporals**. Per tant, s'ha d'admetre que les coses corporals existeixen.

De tota manera potser no són ben bé com les percebem amb els sentits, ja que aquesta percepció dels sentits és bastant obscura i confusa en molts aspectes; però almenys cal reconèixer que veritablement posseeixen totes les coses que entenc clarament i distintament, és a dir, totes les coses que, parlant en general, s'han d'incloure en la geometria especulativa. Pel que fa a les altres coses, tant les que són particulars, per exemple, que el sol sigui de tal magnitud i que tingui tal forma, etc., com les que entenem **menys clarament** i menys distintament, com la llum, el so, el dolor i altres de semblants, és segur que, tot i ser força dubtoses i incertes, com que Déu no és un ésser decebedor i, per tant, no permetrà que les meves opinions puguin ser falses sense donar-me també una facultat capaç de corregir-les, crec que puc concloure amb seguretat que tinc en mi els mitjans per a conèixer-les amb certesa.

René DESCARTES. *Meditacions metafísiques*, VI

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

- a) «coses corporals»
- b) «menys clarament»

PAU juny 2014: Suposem, doncs, que estem adormits i que totes aquestes particularitats, és a dir, que obrim els ulls, que belluguem el cap, que estenem les mans i altres coses semblants, no són més que falses il·lusions; i pensem que potser ni les nostres mans ni tot el nostre cos són tal com nosaltres els veiem.

[...] tot i que aquestes coses generals, és a dir, ulls, cap, mans i coses semblants, poden ser imaginàries, cal afirmar que hi ha coses encara més simples i més universals que són vertaderes i existents, amb la mescla de les quals es formen —ni més ni menys com passa amb la barreja d'alguns colors veritables— totes les imatges de les coses que, vertaderes o reals, fingides o fantàstiques, ocupen els nostres pensaments. D'aquest gènere de coses n'és la naturalesa corporal en general i la seva **extensió**, així com la figura de les coses extenses, la seva quantitat o magnitud i el seu nombre, i també el lloc on es troben, el temps amb què es mesura la seva duració, i altres coses semblants. Potser per això no seria una mala conclusió dir que la física, l'astronomia, la medicina i totes les altres ciències que depenen de la consideració de les coses compostes són molt dubtoses i insegures; però que l'àritmètica, la geometria i les altres ciències d'aquest gènere, que no tracten sinó de coses molt simples i molt generals, sense preocupar-se gaire si són a la natura o si no hi són, contenen coses certes

i indubtables. Perquè tant si vetllo com si dormo, dos més tres faran sempre cinc [...]

Tanmateix, fa molt de temps que tinc en el meu esperit una certa opinió segons la qual hi ha un Déu que ho pot tot [...]. Ara, qui em pot assegurar que aquest Déu no ha fet precisament que no hi hagi ni terra ni cel, ni cap cos extens ni cap figura, ni magnitud ni lloc, i que, així i tot, jo tingui les sensacions d'aquestes coses, i que tot em sembli existir tal com jo ho veig? [...] Potser Déu no ha volgut que jo m'enganyi d'aquesta manera, ja que es diu que és supremament bo. [...]

Suposaré, doncs, que hi ha, no precisament un Déu [...] sinó un **geni maligne**, tan poderós com astut, que ha posat tot el seu enginy a enganyar-me. Pensaré que el cel, l'aire, la terra, els colors, les figures, els sons i totes les coses exteriors que veiem no són més que enganys i il·lusions que ell aprofita per sorprendre la meua credulitat. [...]

Suposo, doncs, que totes les coses que veig són falses; em persuadeixo que no ha existit mai res de tot allò que em representa la meua memòria, plena de mentides; penso que no tinc sentits; crec que el cos, la figura, l'extensió, el moviment i el lloc no són més que ficcions del meu esperit.

René DESCARTES. *Meditacions metafísiques*, I i II

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots o les expressions següents: [1 punt]

- a) «extensió»
- b) «geni maligne»

PAU juny 2013: Ara que sé que totes les coses que concebo clarament i distintament Déu pot fer que siguin tal com jo les concebo, és suficient poder concebre una cosa sense una altra **de manera clara** i distinta per a tenir la certesa que l'una és diferent de l'altra, perquè, si més no per mitjà de l'omnipotència divina, es podria donar una cosa sense l'altra [...]. Per tant, a partir del fet que sé que existeixo i que m'adono que l'única cosa que pertany **a la meua naturalesa** és que sóc una cosa que pensa, concloc amb certesa que la meua essència rau solament en això: que sóc una cosa que pensa o una substància que no té per essència o naturalesa res més que pensar. I bé pot ser que jo tingui un cos estretament unit a mi [...]; tanmateix, pel fet que d'una banda tinc una idea clara i distinta de mi mateix com a cosa que només pensa i és inextensa, i d'altra banda una idea distinta del cos com una cosa que només és extensa i no pensa, és clar que jo, és a dir, l'ànima per la qual sóc el que sóc, és plenament i veritablement distinta del cos, i que pot existir sense ell.

René DESCARTES. *Meditacions metafísiques*, VI

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots o les expressions següents: [1 punt]

- a) «de manera clara»
- b) «a la meua naturalesa»

PAU setembre 2013: Suposo, doncs, que tot el que veig és fals i que mai no ha existit res de tot allò que la memòria, plena de mentides, em presenta. Així, doncs, no tinc sentits; el cos, la forma, l'**extensió**, el moviment i el lloc són **quimeres**. Què podré considerar, doncs, com a veritable? Potser, només, que al món no hi ha res de cert.

Però com sé jo que no hi ha alguna altra cosa, a part de les que tot just acabo de considerar incertes, de la qual ni tan sols es pugui dubtar? No hi haurà potser algun Déu o un altre poder que em posi aquests pensaments en la ment? No necessàriament, perquè potser jo mateix sóc capaç de produir-los. Però jo, no sóc almenys alguna cosa? Però acabo de negar que tingui sentits o un cos. I això no obstant dubto; perquè, què se'n segueix d'això? Fins a tal punt depenc del cos i dels sentits que no puc existir sense ells? Però m'he convençut que no hi havia res de res al món, ni cel, ni terra, ni esperits, ni cossos. I doncs, m'he convençut també que jo no existeixo? Certament no: si estic convençut d'alguna cosa o si penso alguna cosa, sens dubte existeixo. Però hi ha un ésser enganyador summament poderós i astut que ha posat tot el seu enginy a tenir-me constantment enganyat. No hi ha dubte, doncs, que, si m'enganya, és que existeixo. Que m'enganyi tant com vulgui, que no podrà mai fer que jo no existeixi mentre pensi que sóc alguna cosa. De manera que, un cop examinades totes les coses i amb tota cura, s'ha de concloure que aquesta proposició, «jo sóc, jo existeixo», ha de ser necessàriament vertadera sempre que la digui o la pensi mentalment.

René DESCARTES. *Meditacions metafísiques*, II

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots o les expressions següents: [1 punt]

- a) «extensió»
- b) «quimeres»

PAU juny 2012: [...] si quan estic despert tot de sobte se m'aparegués i em desaparegués algú com passa amb les imatges que veig dormint, de manera que no pogués adonar-me ni d'on ve ni a on va, no seria gens desenraonat pensar que es tracta va d'un fantasma en el meu cervell, semblant als que s'hi formen quan dormo, més que no d'una persona de veritat. Però quan percebo coses que sé distintament d'on vénen i on són, i quan se m'apareixen, i puc lligar sense interrupció la sensació actual amb la resta de la meva vida, estic completament segur que les he percebut estant despert i no en somnis. I no he de dubtar de cap manera de la veritat d'aquestes coses, si després d'haver apel·lat a tots els meus sentits, la meva memòria i el meu **enteniment** per examinar-les, cap d'ells m'ha informat de res que estigui en **contradicció** amb cap dels altres. I és que del fet que Déu no enganya se segueix necessàriament que en això no estic enganyat. Però com que la necessitat dels afers pràctics ens obliga sovint a prendre decisions abans no hem tingut temps d'examinar-los curosament, s'ha d'admetre que la vida humana sovint és susceptible d'errar en coses particulars [...].

René DESCARTES. *Meditacions metafísiques*, VI

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots o les expressions següents: [1 punt]

- a) «enteniment»
- b) «contradicció»

PAU juny 2012: Observo que entre la **ment** i el cos hi ha una gran diferència en el fet que el cos per la seva naturalesa és divisible, i la ment és completament indivisible. En efecte, quan considero la ment, és a dir, a mi mateix només com una cosa que pensa, no en puc distingir cap part, sinó que em concebo com una cosa única i íntegra. I encara que sembla que tota la ment està unida a tot el cos, si perdés un peu, un braç o qualsevol altra part del cos, sé que no per això se suprimiria cap part de la ment. I de les facultats de voler, de sentir, d'entendre, etc., no se'n pot dir pròpiament parts, perquè és una i la mateixa ment la que vol, sent, entén, etc. Però amb les **coses materials o extenses** passa tot el contrari: ja que no n'hi ha cap que no es pugui dividir fàcilment en parts amb el pensament, i per això entenc que és divisible. I això bastaria per a ensenyar-me que la ment és del tot diferent del cos, si no ho sabés ja d'abans.

René DESCARTES. *Meditacions metafísiques*, VI

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots o les expressions següents: [1 punt]

- a) «ment»
- b) «coses materials o extenses»

PAU setembre 2011 : Aquesta naturalesa [que Déu m'ha donat com a ésser compost de **cos** i **ment**] m'ensenya prou bé a fugir de les coses que em causen una sensació de dolor i a buscar les que em transmeten alguna sensació de plaer; però no veig que a part d'això m'ensenyi que d'aquestes diferents percepcions dels sentits hàgim de concloure res tocant a les coses que hi ha fora de nosaltres sense que la ment les hagi examinat curosament i amb molta atenció. Ja que és només a la ment, em sembla, i no al compost de ment i cos, que pertany el coneixement de la veritat d'aquestes coses.

Així, tot i que una estrella no em produeixi una impressió més gran en l'ull que el foc d'una petita espelma, no hi ha en mi cap facultat real o natural que m'indueixi a creure que no és més gran que aquest foc, sinó que simplement ho he jutjat així des de petit sense cap fonament racional. I si bé quan m'acosto al foc sento calor, i si m'hi acosto una mica més també sento dolor, no hi ha cap raó que em pugui convèncer que en el foc hi hagi cap cosa semblant a aquesta calor que sento, ni tampoc a aquest dolor.

DESCARTES. *Meditacions metafísiques*, VI

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «ment»
- b) «cos»

PAU setembre 2010 : Què és, doncs, allò que coneixíem amb tanta **distinció** en aquell tros de cera? Certament, no pot ser res del que he notat mitjançant els sentits, ja que totes les coses percebudes pel gust, l'olfacte, la vista, el tacte o l'oïda han canviat i, malgrat tot, continua havent-hi la mateixa cera. Potser és el que ara penso, això és: que la cera no era ni aquesta dolçor de mel, ni aquesta agradable olor de flors, ni aquesta blancor, ni aquesta figura, ni aquest so, sinó tan sols un cos que poc abans se'm manifestava sota aquestes formes i, ara, sota unes altres. Però, què és, parlant amb precisió, el que jo imagino quan la concebo d'aquesta manera? Considerem-ho atentament i, apartant totes les coses que no pertanyen a la cera, vegem què en resta. Certament, només alguna cosa extensa, flexible immutable. [...] Però, què és aquest tros de cera que només pot ser comprès per l'enteniment o per l'**esperit**? Sens dubte, és el mateix que veig, que toco, que imagino; en fi, és el mateix que conec des del començament. Ara bé, el que cal remarcar amb força és que la percepció del tros de cera no és en absolut una visió, ni un tacte, ni una imaginació (i no ho ha estat mai, tot i que abans ho semblés), sinó una inspecció de l'esperit [...].

René DESCARTES. *Meditacions metafísiques*, II

2. Expliqueu breument —entre cinc i quinze paraules en cada cas— el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «distinció»
- b) «esperit»

PAU juny 2010: Sóc, doncs, una cosa de veritat, i que existeix de veritat; però, quina cosa? Ja ho he dit: una cosa que pensa. I què més? Miraré de buscar més intensament en la **imaginació** per a esbrinar si no sóc alguna cosa més. Certament, no sóc aquesta combinació de membres que anomenem cos humà [...] perquè ja he suposat que [...] això no era res; i, tanmateix, sense canviar aquesta suposició m'adono que no deixo d'estar segur que jo sóc alguna cosa.

[...] Sé que jo existeixo, i vull saber què és aquest «jo» que sé que existeix. És clar que la concepció de mi mateix a la qual he arribat no depèn de les coses que encara no sé si existeixen i, per consegüent, encara amb més motiu no depèn de cap de les coses que la meva imaginació es figura. I els mateixos termes «figurar-se» i «imaginar» m'adverteixen el meu error: en efecte, estaria inventant si imaginés ser alguna cosa, perquè imaginar és contemplar la figura o la imatge d'una **cosa corpòria**. Ara bé: sé del cert que jo existeixo i sé també que totes les imatges (i, en general, totes les coses que es refereixen a la naturalesa dels cossos) potser són només somnis o quimeres. En conseqüència, veig clarament que és tan absurd dir «usaré la meva imaginació per a conèixer més distintament què sóc» com ho seria dir «ara estic despert i percebo una cosa real i vertadera, però com que no la percebo encara prou nítidament, m'adormiré per tal que els meus somnis me la presentin amb més veritat i evidència». Així doncs, sé amb certesa que res del que puc comprendre per mitjà de la imaginació no pertany al coneixement que tinc de mi mateix, i que cal que allunyi el meu esperit d'aquesta manera de concebre, per tal que ell mateix pugui conèixer distintament la seva pròpia naturalesa.

René DESCARTES. *Meditacions metafísiques*, II

2. Expliqueu breument —entre cinc i quinze paraules en cada cas— el significat que tenen en el text els mots o expressions següents: [1 punt]

- a) «imaginació»
- b) «cosa corpòria»

PAU setembre 2009 : Arquímedes, per moure la terra del seu lloc, només demanava un punt que fos ferm i immòbil: així jo també podré concebre grans esperances si sóc prou afortunat per a trobar només una cosa que sigui certa i indubtable. Suposo, doncs, que totes les coses que veig són falses. Estic convençut que mai no ha existit res de tot el que la meua memòria plena d'enganys em presenta. Penso que estic mancat de sentits. Crec que el cos, la figura, l'**extensió**, el moviment i el lloc no són altra cosa que ficcions del meu esperit. Què podré considerar, doncs, com a veritable? Potser, només, que al món no hi ha res de cert. Però, ¿què sé jo si no hi haurà alguna altra cosa diferent de les que acabo de considerar incertes, de la qual no es pugui tenir el més mínim dubte? ¿No pot ser que hi hagi algun Déu, o algun altre poder, que posi aquests pensaments en el meu esperit? Això no és necessari, perquè potser jo sóc capaç de produir-los per mi mateix. I jo, almenys, ¿no sóc alguna cosa? Però, ja he negat que tingués sentits i cos; dubto tanmateix, ¿i què en resulta d'això? ¿Sóc tan dependent del cos i dels sentits que sense ells no podria ser? Però, m'he convençut que no hi havia res de res en el món: ni cel, ni terra, ni esperits, ni cossos; ¿no estic, doncs, convençut que jo tampoc no existeixo? De cap manera; si jo estic convençut d'alguna cosa o si jo simplement penso alguna cosa, aleshores indubtablement jo sóc [...]. Després de pensar-ho bé i examinar-ho tot amb molt de compte, finalment cal concloure i donar per cert que aquesta proposició: «jo sóc, jo existeixo», és necessàriament vertadera, cada vegada que la pronuncio o la **concebo en el meu** esperit.

René DESCARTES. *Meditacions metafísiques*, II

2. Expliqueu breument el significat, en el text, dels mots següents (entre cinc i quinze paraules en cada cas): [1 punt]

- a) «extensió»
- b) «concebo en el meu esperit»

LOCKE

PAU juny 2017: [...] les idees de calor i de llum, que rebem del Sol per mitjà del tacte o dels ulls, comunament les considerem **qualitats reals**, existents en el Sol, i que hi són com alguna cosa més que simples **poders**. Però quan prenem en consideració el Sol, pel que fa a la cera que fon o blanqueja, considerem la tovor o la blancor produïdes en la cera no com a qualitats del Sol, sinó com a efectes dels seus poders. Tot i que, si ho pensem bé, aquestes qualitats de calor i llum, que són percepcions meves quan em sento escalfat o il·luminat pel Sol, no són en el Sol ni més ni menys del que hi són els canvis fets en la cera quan s'estova o es blanqueja per causa seva. Els uns i les altres són igualment poders del Sol, que depenen de les seves qualitats primàries, amb les quals pot, en un cas, alterar la massa, la forma, la textura o el moviment d'algunes de les parts insensibles dels meus ulls, o de les meves mans, i produir d'aquesta manera en mi les idees de llum o de calor; i pot, en l'altre, alterar la massa, la forma, la textura o el moviment de les parts insensibles de la cera, i produir d'aquesta manera en mi les idees distintes de blancor i flacciditat.

John LOCKE. *Assaig sobre l'enteniment humà*, llibre II, capítol VIII

2. Expliqueu breument (entre cinc i vint paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

- a) «qualitats reals»
- b) «poders»

PAU juny 2016: L'altra objecció que he trobat que es fa contra el principi de les societats polítiques, tal com he esmentat, és aquesta:

Tots els homes han nascut sota una mena o altra de govern, i és, doncs, impossible que ningú pugui ser mai lliure ni unir-se amb altres per erigir-ne, legítimament, un de nou.

En cas que aquest argument fos vàlid, jo pregunto: Com és que hi ha tantes monarquies legítimes al món? Perquè si algú, en virtut d'aquest supòsit, pot mostrar-me un sol home que, a qualsevol època de la història del món, hagi estat lliure per a iniciar una monarquia legítima, jo em comprometo a mostrar-li'n deu que foren lliures per a unir-se i, alhora, per a endegar un nou govern, ja fos sota un reialme o amb qualsevol altra forma. I això demostra que si qualsevol, nascut sota el domini d'un altre, pot ser prou lliure per a adquirir el dret a comandar altres homes en un imperi nou i distint, tothom qui hagi nascut sota el domini d'un altre home pot ser igualment lliure i esdevenir dirigent o súbdit d'un govern distint i separat. D'aquesta manera, i segons aquell seu mateix principi, o bé els homes són tots lliures, sigui quin sigui el seu origen, o altrament no hi haurà més que un sol príncep i un sol govern legítim al món. No hauran de fer, doncs, cap altra cosa que ensenyar-nos, senzillament, de qui es tracta; i quan ens l'hagin ensenyat, no tinc cap dubte que tota la humanitat s'avindrà fàcilment a retre-li obediència.

John Locke, *Segon tractat sobre el govern civil*, capítol VIII

2. Expliqueu breument (entre cinc i vint paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

- a) «societats polítiques»
- b) «govern legítim»

PAU juny 2016: [...] les idees produïdes en nosaltres per les qualitats secundàries no s'assemblen gens a aquestes qualitats: no hi ha res present en els objectes que s'assembli a les seves idees. [...]

De la flama diem que és calenta i lleugera; de la neu, blanca i freda, i del sucre, que és blanc i dolç, a causa de les idees que produeixen en nosaltres. Comunament creiem que aquestes qualitats són la mateixa cosa en els objectes i en les nostres idees: els uns la semblança perfecta de les altres, la seva imatge especular; la majoria de persones jutjaria extravagant que es digués el contrari. Això no obstant, qui vulgui considerar que un mateix foc a certa distància produeix la sensació de calor i a una distància més curta una sensació molt diferent de dolor, s'hauria de preguntar a si mateix quina raó té de dir que la seva idea de calor, que li ha produït el foc, és realment present en la flama, mentre que la seva idea de dolor, que li ha produït igualment la mateixa flama, no és en el foc. Per què la blancor i la fredor són presents en la neu i el dolor no, si la neu produeix totes aquestes idees en nosaltres, no podent-ho fer de cap altra manera que mitjançant la massa, la forma, el nombre i el moviment de les seves parts sòlides?

La massa, la forma, el nombre i el moviment particulars de les parts del foc o de la neu es troben realment en el foc i en la neu, tant se val que els nostres sentits els percebin com que no: per això poden ser anomenats qualitats reals, perquè realment existeixen en els objectes. Però la llum, la calor, la blancor o la fredor no existeixen de manera més real en els objectes que la malaltia o el dolor en el manà¹.

John Locke. *Assaig sobre l'enteniment humà*, llibre II, capítol VIII

2. Expliqueu Expliqueu breument (entre cinc i vint paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

- a) «qualitats secundàries»
- b) «imatge especular»

¹ En aquest text, manna fa referència a una substància que s'usa com a purgant.

PAU setembre 2015: De cap proposició no podem dir que la tenim en la ment però que la ment mai no l'ha coneguda i mai no n'ha tingut consciència. Perquè, si això passés en algun cas, aleshores podríem dir, amb la mateixa raó, que totes les proposicions vertaderes, a les quals pot assentir algun dia la raó, les tenim en la ment i que, per això, s'hi troben impreses. En efecte, si d'alguna d'aquestes proposicions podem dir que és en la ment, però que no ha estat mai coneguda, només és perquè la ment és capaç de conèixer-la; així es comporta la ment respecte de totes les veritats que alguna vegada coneixerà. Més encara: així és com poden estar impreses en la ment totes les veritats que la ment mai no ha conegut i mai no podrà conèixer, perquè podem viure molt de temps i morir a la fi ignorant moltes de les veritats que la nostra ment pot conèixer fins i tot amb certesa. De manera que, si la capacitat de conèixer ha de ser la impressió natural que estem discutint, totes i cadascuna de les veritats que podem arribar a conèixer seran, per aquesta raó, innates; i aquesta gran qüestió quedarà reduïda a una manera molt impròpia de parlar perquè, si per una banda pretén afirmar el contrari, per l'altra no diu res de diferent del que diuen els que neguen els principis innats. Perquè ningú, penso jo, no ha negat mai que la ment pot conèixer algunes veritats. És aquesta **capacitat**, diuen, la que és **innata**, mentre que el coneixement és adquirit. Però, aleshores, a què treu cap tanta insistència a favor de màximes innates? Perquè si hi ha veritats que poden estar impreses en l'enteniment sense ser percebudes, no sé veure com poden diferir, pel que fa al seu origen, de les **veritats** que la ment pot conèixer: cal que siguin totes innates o totes **adventícies**; i és empresa vana voler distingir-les.

John Locke. *Assaig sobre l'enteniment humà*, llibre I, capítol II

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

- c) «capacitat [...] innata»
- d) «veritats [...] adventícies»

PAU juny 2014: No hi ha cap principi innat.

[...] No hi ha una opinió més comunament acceptada que la que estableix que hi ha certs **principis**, tant especulatius com **pràctics** [...], universalment admesos per la humanitat, fet pel qual s'argumenta que es tracta d'impressions permanents que reben les ànimes dels homes en el primer moment de la seva existència, i que, d'una forma tan necessària com real, porten quan arriben al món, tal com passa amb qualsevol facultat **inherent a l'ànima**.

Aquest argument, extret de l'assentiment universal, té l'inconvenient següent: que encara que de fet fos cert que hi ha veritats admeses per tota la humanitat, això no provaria que fossin innates, mentre hi pugui haver una altra forma de mostrar com han arribat els homes a tenir aquest assentiment universal en allò que tots admeten; cosa que em penso que es pot fer.

Però el pitjor és que aquest argument de l'assentiment universal, que s'utilitza per a provar principis innats, segons el meu parer demostra que no hi ha cap principi d'aquesta mena: perquè no hi ha cap principi al qual la humanitat assenteixi d'una manera universal. Començaré pels principis especulatius, exemplificats en aquells famosos principis de la demostració: «el que és, és» i «és impossible que una mateixa cosa sigui i no sigui», als quals cal atribuir, em penso, més que a cap altre, el títol d'innats. Aquests principis han adquirit tal reputació de ser màximes universalment acceptades que seria molt estrany que algú pogués posar-los en dubte. Tanmateix, em prenc la llibertat d'afirmar que aquestes proposicions són tan lluny de rebre l'assentiment universal que podem dir que una gran part de la humanitat les ignora.

John LOCKE. *Assaig sobre l'enteniment humà*, llibre I, capítol II

3. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

- a) «principis pràctics»
- b) «inherent a l'ànima»

PAU juny 2014: I si els que amb la força usurpen el poder legislatiu són **rebels**, els **legisladors**, com ja hem vist, no ho seran pas menys si, havent estat designats per a protegir el poble, les seves llibertats i els seus béns, intenten d'usurpar-los-hi per la força, perquè d'aquesta manera es posaran en estat de guerra amb aquells que els havien nomenat protectors i guardians de la seva pau i esdevindran autèntics rebels [...]. Els que afirmen que dir al poble que resta eximit d'obediència quan s'atempta il·legalment contra les seves llibertats i propietats [...] és establir els fonaments de la rebel·lió, i que això pot ocasionar guerres civils o tumults interns, i que per tant és una doctrina que cal rebutjar com a destructiva per a la pau del món, també haurien d'afirmar, seguint el mateix criteri, que els homes honrats no poden plantar cara als lladres ni als pirates perquè això podria ocasionar desordres o vessament de sang. Qualsevol dany ocasionat en aquests casos no és pas imputable a aquell qui defensa els seus propis drets, sinó a aquell qui envaeix els del seu veí.

John LOCKE. *Segon tractat sobre el govern civil*, capítol XIX

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

- a) «rebels»
- b) «legisladors»

Pau juny 2013: A ningú no se li acudiria pensar que la voluntat de la societat pugui ser que **el poder legislatiu** tingui facultat per a destruir allò que hom havia previst que protegís, i per la qual cosa els homes entraren en societat i se sotmeteren a uns legisladors designats per ells mateixos. Sempre que els legisladors intentin d'arrabassar i de destruir la propietat del poble, o de reduir els homes a la condició d'esclaus sota un poder arbitrari, es posen en **estat de guerra** amb el poble, i aquest, a partir d'aleshores, resta eximit de tota obediència i pot acollir-se al refugi comú que Déu ha ofert a tots els homes contra la força i la violència. Sempre, doncs, que el poder legislatiu transgredeixi aquesta norma fonamental de la societat, i, ja sigui per ambició, per por, per insensatesa o per corrupció, intenti d'atribuir-se o de lliurar a mans d'un altre un poder absolut damunt les vides, les llibertats i els béns del poble, haurà traït la confiança atorgada i haurà posat el poder que el poble li havia concedit al servei d'objectius ben oposats, de tal manera que el poble recuperarà aquell poder i tindrà dret a recobrar la llibertat inicial, i, amb la designació d'un nou cos legislatiu (el que cregui més convenient), procurar per la seva pròpia seguretat i protecció, ja que és amb aquest fi que els homes són dins la societat.

John Locke, *Segon tractat sobre el govern civil*, capítol XIX

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

- a) «poder legislatiu»
- b) «estat de guerra»

STUART MILL

PAU juny 2017: No hi ha cap sistema moral dins el qual no sorgeixin casos inequívocs de conflicte entre obligacions. Aquestes són les autèntiques dificultats, els punts espinosos tant de la teoria ètica com de la direcció reflexiva de la conducta personal. Se superen a la pràctica, amb major o menor èxit, segons la intel·ligència i la virtut de cada individu; però el que no es pot pretendre és que aquell que posseeix un estàndard últim al qual es puguin referir els conflictes de **drets** i de deures sigui el menys qualificat per a resoldre'ls. Si la utilitat és la font última de les obligacions morals, la utilitat es pot invocar per a decidir entre elles quan les seves exigències són incompatibles. Encara que l'aplicació de l'estàndard pugui resultar difícil, és millor que no tenir-ne cap en absolut. En canvi, en els altres sistemes, en què les lleis morals reclamen totes una autoritat independent, no hi pot haver cap àrbitre legítimat per a fer de mitjancer entre elles; la pretensió que una preval sobre les altres es basa en poca cosa més que sofisteria, i llevat que es determinin, com fan normalment, per la influència no reconeguda de **consideracions d'utilitat**, només ofereixen camp lliure a l'acció de desitjos i interessos personals.

L'utilitarisme, capítol II

2. Expliqueu breument (entre cinc i vint paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

- a) «drets»
- b) «consideracions d'utilitat»

PAU setembre 2017 No té cap mena de justificació que una persona o una colla de persones diguin a una altra criatura humana adulta que no pot fer amb la seva vida, en benefici propi, allò que li plagi de ferne. Ella mateixa és la persona més interessada en el seu propi benestar; l'interès que hi pot tenir qualsevol altre, llevat d'alguns casos de fort lligam personal, és insignificant comparat amb el que hi té ella mateixa. L'interès que la societat té específicament per aquesta persona de forma individual (llevat pel que fa a la seva conducta vers els altres) és fragmentari i totalment indirecte, mentre que, respecte als seus propis sentiments i circumstàncies, l'home o la dona més vulgars tenen mitjans de coneixement **incommensurablement** superiors als que pot posseir qualsevol altre. La **interferència de la societat** amb la intenció de prevaler sobre el judici i els propòsits d'una persona en allò que la concerneix només a ella, es basarà només en presumpcions generals, que poden ser totalment falses, i encara que siguin certes, és fàcil que siguin aplicades malament als casos individuals per persones que s'ho miren des de fora i no coneixen les circumstàncies específiques d'aquests casos. Així, doncs, 2 3 en aquesta esfera dels afers humans, la individualitat té el seu camp d'acció propi. Pel que fa a la conducta dels uns vers els altres, cal que els éssers humans observin en la majoria dels casos regles generals per tal que tots sàpiguen a què atènyer-se, però pel que fa als interessos de cadascú, la seva espontaneïtat individual té dret a exercir-se lliurement. .

John Stuart Mill. *Sobre la llibertat*, IV

2. Expliqueu breument (entre cinc i vint paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

- a) «incommensurablement»
- b) «interferència de la societat»

PAU setembre 2016: [...] quan una persona, amb el seu comportament privat, s'incapacita per a l'exercici d'un determinat deure envers la col·lectivitat que li ha estat encomanat, és culpable d'una **infracció social**. És injustificat de castigar algú perquè està ebri, però en canvi cal punir un soldat o un policia que s'embraguï estant de servei. En suma, sempre que existeix un dany o un risc de dany definit, ja sigui a un individu o a la col·lectivitat, el cas ja no cau dins l'**àmbit** de la llibertat i entra de ple dins el de la moralitat o **del dret**. Però amb referència al perjudici merament contingent o, com podria anomenar-se, inferit, que una persona causa a la societat per una actuació que ni viola un deure específic envers la col·lectivitat ni ocasiona un dany perceptible a qualsevol individu determinable llevat d'ell mateix, aquest inconvenient és un dels que la societat pot permetre's d'haver de suportar en interès del bé més gran de la llibertat humana.

John Stuart Mill. *Sobre la llibertat*, IV

2. Expliqueu breument (entre cinc i vint paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

- a) «infracció social»
- b) «àmbit [...] del dret»

PAU juny 2015: Per bé que la societat no es basi en un contracte i per bé que no s'hi guanyi res inventant-ne un per tal de deduir-ne obligacions socials, tots els qui reben la protecció de la societat li deuen quelcom en retorn del benefici rebut, i el fet de viure en societat fa indispensable que cadascú es vegi en l'obligació d'observar una certa línia de conducta envers la resta. Aquesta conducta consisteix, primer de tot, a no perjudicar els interessos dels altres o, més ben dit, certs interessos que, ja sigui per disposició legal o per **consentiment tàcit**, han de ser considerats com a drets; i, segonament, a suportar cadascú la càrrega que li pertoqui (fixada segons un principi d'equitat) dels treballs i sacrificis exigits per la defensa de la societat o dels seus membres d'ofenses i de vexacions. La societat està justificada per a imposar aquestes condicions, a qualsevol preu, a aquells que voldrien incomplir-les. I la societat pot fer quelcom més. Els actes d'un individu poden resultar nocius als altres o no tenir prou en compte el seu benestar, sense necessitat d'arribar a violar cap dels seus drets constituïts. En aquest cas, l'ofensor pot **ser castigat per l'opinió** amb tota justícia, però no per la llei. Tan bon punt un aspecte del comportament d'una persona afecta d'una manera perjudicial els interessos d'altri, la societat hi té jurisdicció i esdevé objecte de discussió la qüestió de si la intervenció de la societat és favorable o desfavorable al bé comú. Però no és adequat plantejar-se aquesta qüestió quan la conducta d'una persona no afecta l'interès de cap altra persona, o quan no té necessitat d'afectar l'interès dels altres si no ho volen (amb el supòsit que les persones interessades són totes adultes i tenen un grau normal d'enteniment). En tots aquests casos, l'individu hauria de gaudir d'una perfecta llibertat, tant jurídica com social, per a fer l'acció i atènyer-se a les conseqüències.

John Stuart Mill. *Sobre la llibertat*, IV

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text les expressions següents: [1 punt]

- a) «consentiment tàcit»
- b) «ser castigat per l'opinió»

PAU setembre 2014: Els humans tenen facultats més elevades que els apetits animals i, un cop en són conscients, no contempen com a felicitat res que no impliqui la seva gratificació. [...]

És totalment compatible amb el principi d'utilitat reconèixer que alguns tipus de plaer són més desitjables i més valuosos que altres. Seria absurd que, mentre que en la valoració de totes les altres coses es té en compte tant la quantitat com la qualitat, se suposés que en la valoració dels plaers només cal tenir en compte la quantitat.

[...] és un fet del tot inqüestionable que aquells qui estan igualment familiaritzats amb tots dos plaers, i són igualment capaços d'apreciar-los, donen una prioritat molt més elevada a la forma de vida en què s'exerciten les facultats superiors. Poques criatures humanes consentirien que se'ls convertís en animals inferiors a canvi de la promesa que obtindrien tots els plaers que pot tenir una bèstia; cap ésser humà intel·ligent no acceptaria ser un ximple, ni una persona instruïda ser un ignorant, 3 ni cap persona sensible i recta ser egoista i infame, per més que els puguin persuadir que un ximple, un babau o un brètol està més satisfet amb el que li ha tocat que no pas ho estan ells amb el que els ha tocat a ells. No renunciarien a allò que posseeixen de més que ell, per saciar de la forma més completa possible els desitjos que tenen en comú amb ell. [...] És millor ser una persona insatisfeta que un porc satisfet; millor ser Sòcrates insatisfet que no un ximple satisfet. I si el ximple o el porc opinen de forma diferent, és perquè només coneixen el seu propi costat de la qüestió. L'altra part, en aquesta comparació, coneix tots dos costats.

John Stuart Mill. *L'utilitarisme*, capítol II

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots o les expressions següents: [1 punt]

- a) «apetits animals»
- b) «felicitat»

Pau setembre 2013: Les preguntes sobre els fins són preguntes sobre quines coses són desitjables. La doctrina utilitarista és que la **felicitat** és desitjable i que és l'única cosa **desitjable com a fi**, totes les altres coses són només desitjables com a mitjans per a aquest fi [...]. L'única prova que es pot donar que un objecte és visible és que de fet la gent el veu. L'única prova que es pot oferir que un so és audible és que la gent de fet el sent: i així pel que fa a les altres fonts de l'experiència. De manera semblant, entenc que l'única evidència que és possible aportar que una cosa és desitjable és que la gent realment la desitja. [...] L'única raó que es pot donar a favor que la felicitat general és desitjable és que tota persona, en la mesura que creu que la pot assolir, desitja la pròpia felicitat. Doncs bé, com que això és un fet, no solament tenim tota la prova que és possible donar en aquest cas, sinó també tota la prova que es podria exigir, que la felicitat és un bé: que la felicitat de cada persona és un bé per a aquella persona, i que la felicitat general és, doncs, un bé per a la suma de totes les persones. Amb això, la felicitat adquireix un títol legítim de ser un dels fins de la conducta i, consegüentment, un dels criteris de la moral. Però això per si sol no demostra que sigui el criteri únic. Per a ser-ho, semblaria necessari mostrar no solament que la gent desitja la felicitat, sinó també que no desitja mai res més. Ara, és ben palpable que la gent de fet desitja coses que en el llenguatge corrent són decididament diferents de la felicitat. Desitgen, per exemple, la virtut i l'absència de vici [...].

John Stuart Mill. *L'utilitarisme*, capítol IV

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots o les expressions següents: [1 punt]

- a) «felicitat»
- b) «desitjable com a fi»

PAU juny 2011: Ara bé, una teoria de la vida com aquesta provoca una aversió inveterada en molts esperits, i certament en alguns dels més estimables pels seus sentiments i aspiracions. Suposar que la vida no té (diuen) altres fins més elevats que el plaer —ni cap objecte de desig ni projecte millor ni més noble— ho consideren del tot mesquí i degradant, com una doctrina digna només dels porcs, amb els quals es va comparar despectivament els seguidors d'Epicur ja en la mateixa antiguitat [...]. L'acusació suposa que els éssers humans no són sensibles a cap altre plaer llevat dels plaers dels porcs [...]. Els humans tenen facultats més elevades que els apetits animals, i un cop en són conscients, no consideren com a felicitat res que no impliqui la seva gratificació [...]. S'ha d'admetre, però, que en general els autors utilitaristes han situat la superioritat dels plaers mentals sobre els corporals principalment en el fet que són més permanents, més segurs, menys costosos, etc. —és a dir, en els seus **avantatges circumstancials**, més que no en la seva naturalesa intrínseca [...]. Reconèixer que algunes espècies de plaer són més desitjables i més valuoses que d'altres resulta del tot compatible amb el **principi d'utilitat**.

J. S. MILL. *L'utilitarisme*

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots o expressions següents: [1 punt]

- a) «principi d'utilitat»
- b) «avantatges circumstancials»

PAU juny 2010: Ara bé, és palpable que de fet la gent desitja coses que, en el llenguatge corrent, són decididament diferents de la **felicitat**. Desitja, per exemple, la virtut i l'absència de vici, realment no menys que el plaer i l'absència de dolor. El desig de virtut no és tan universal, però és un fet tan autèntic com el desig de felicitat. D'aquí ve que els que s'oposen al criteri utilitarista considerin que tenen dret a inferir que hi ha altres fins de l'acció humana, a més de la felicitat, i que la felicitat no és el criteri d'aprovació i desaprovació.

Però nega la doctrina utilitarista que la gent desitgi la virtut, o manté que la virtut no és una cosa que calgui desitjar? Ben bé al contrari. Sosté no solament que cal desitjar la virtut, sinó que cal **desitjar-la** desinteressadament, **per si mateixa**. [...] Aquesta opinió no s'aparta de cap manera del principi de la Felicitat.

J. S. MILL. *L'utilitarisme*, IV

2. Expliqueu breument —entre cinc i quinze paraules en cada cas— el significat que tenen en el text els mots o expressions següents: [1 punt]

- a) «felicitat»
- b) «desitjar-la per si mateixa»

PAU juny 2010: Però l'argument més fort contra la intervenció de la col·lectivitat en la **conducta purament personal** és que, quan hi intervé, és molt probable que ho faci malament i fora de lloc. En qüestions de moralitat social, de deure envers els altres, l'opinió del públic (és a dir, la de la majoria dominant), tot i que sovint és incorrecta, encara amb més freqüència sol ser correcta, perquè en aquestes qüestions el públic no fa més que jutjar els seus propis interessos, és a dir, de quina manera l'afectaria un determinat tipus de conducta, si se'n permetés la pràctica. Però l'opinió d'una majoria imposada com a llei a la minoria, quan es tracta de la conducta personal, és tan probable que sigui correcta com incorrecta, perquè en aquestes ocasions «opinió pública» significa, en el millor dels casos, l'opinió d'uns quants sobre el que és bo o dolent per a altres; i, molt sovint, ni tan sols no significa això, ja que el públic, passant per alt amb la més perfecta indiferència el plaer o la conveniència d'aquells la conducta dels quals censura, només considera la seva pròpia preferència. Hi ha moltes persones que consideren com una ofensa contra elles qualsevol conducta que els desplaça, i la prenen com un ultratge als seus sentiments; com aquell fanàtic religiós que, acusat de tractar amb menyspreu els sentiments religiosos dels altres, responia que eren ells els qui tractaven els seus amb menyspreu en persistir en el seu culte o credo abominable. Però no hi ha **paritat** entre el sentiment d'una persona vers la seva pròpia opinió i el d'una altra que se senti ofesa perquè es professa aquesta opinió; com tampoc no n'hi ha entre el desig d'un lladre d'agafar una bossa i el desig que el seu posseïdor legítim té de conservar-la. I les preferències d'una persona són tan seves com la seva opinió o la seva bossa.

John Stuart MILL. *Sobre la llibertat*, IV

2. Expliqueu breument —entre cinc i quinze paraules en cada cas— el significat que tenen en el text els mots o expressions següents: [1 punt]

- a) «conducta purament personal»
- b) «paritat»

PAU juny 2009: Les preguntes sobre els fins són preguntes sobre quines coses són desitjables. La doctrina utilitarista és que la **felicitat** és desitjable i que és l'única cosa desitjable com a fi [...].

L'única prova que es pot donar que un objecte és visible és que de fet la gent el veu. L'única prova que es pot oferir que un so és audible és que la gent de fet el sent: i així pel que fa a les altres fonts de l'experiència. De manera semblant, entenc que l'única evidència que és possible aportar que una cosa és desitjable és que la gent realment la desitja. [...] L'única raó que es pot donar a favor que la felicitat general és desitjable, és que tota persona, en la mesura que creu que la pot assolir, desitja la pròpia felicitat. Doncs bé, com que això és un fet, no solament tenim tota la prova que és possible donar en aquest cas, sinó també tota la prova que es podria exigir, que la felicitat és un bé: que la felicitat de cada persona és un bé per a aquella persona, i que la felicitat general és, doncs, un bé per a la suma de totes les persones. Amb això la felicitat adquireix un títol legítim a ser un dels fins de la conducta i, consegüentment, un dels **critèris de la moral**. Però això per si sol no demostra que sigui el criteri únic. Per a ser-ho, semblaria necessari mostrar no solament que la gent desitja la felicitat, sinó també que no desitja mai res més. Ara, és ben palpable que la gent de fet desitja coses que en el llenguatge corrent són decididament diferents de la felicitat. Desitgen, per exemple, la virtut i l'absència de vici [...].

J. S. MILL. *L'utilitarisme*

2. Expliqueu breument el significat, en el text, dels mots o les expressions següents (entre cinc i quinze paraules en cada cas): [1 punt]

- a) «felicitat»
- b) «criteri de la moral»

PAU juny 2008: És injustificat castigar algú simplement perquè estigui ebri; però, en canvi, cal castigar el soldat o el policia que s'embriagui estant de servei. En suma, sempre que existeix un dany o un risc de danys definits, ja sigui a un individu o a la col·lectivitat, el cas ja no cau dins l'àmbit de la llibertat i entra de ple dins l'àmbit de la moralitat o del dret.

Però, en relació amb el dany merament contingent o, com podria anomenar-se, derivat que una persona causa a la societat per una actuació que no viola un deure específic envers la col·lectivitat ni ocasiona un dany perceptible a cap individu determinable, llevat d'ell mateix, aquest inconvenient és un dels que la societat pot permetre's de patir per preservar el bé superior de la llibertat humana.

J. S. MILL. *Sobre la llibertat*, IV

2. Expliqueu breument el significat, en el text, de les expressions següents (entre 5 i 15 paraules en cada cas): [1 punt]

- a) «àmbit de la llibertat»
- b) «àmbit de la moralitat»

PAU setembre 2008: Però la base d'aquest poderós sentiment natural existeix; i és aquesta la que, un cop reconeguda la felicitat general com el criteri ètic fonamental, constitueix la força de la moral utilitarista. Aquest sòlid fonament són els sentiments socials de la humanitat, el desig de viure en unitat amb els nostres semblants, que ja és per si mateix un principi poderós de la naturalesa humana, i afortunadament un d'aquells que tendeixen a enfortir-se amb les influències que fan avançar la civilització, fins i tot sense inculcar-los expressament. L'estat social esdevé de cop tan natural, tan necessari i tan habitual en l'home, que si no és a causa d'unes circumstàncies inusuals o per un esforç deliberat d'abstracció, mai no ens concebríem d'altra manera que com a membres d'un organisme; i aquesta associació es va consolidant a mesura que la humanitat s'allunya de l'estat d'independència salvatge. Una condició que és essencial per a l'estat social, doncs, esdevé així part inseparable de la idea que tota persona té sobre l'estat de coses en què ha nascut, i a què està destinat tot ésser humà. Ara bé, la societat entre éssers humans, llevat de la relació entre amo i esclau, és manifestament impossible sobre qualsevol altra base que no sigui la necessitat de consultar els interessos de tots. Una societat entre iguals només pot existir si s'entén que s'han de considerar igualment els interessos de tots. I com que, en tots els estadis de la civilització, cada persona té iguals, llevat d'un monarca absolut, cada un es veu obligat a viure en aquests termes amb els altres. En cada època es fan passos endavant cap a un estat en què serà impossible viure permanentment amb algú en uns termes diferents. D'aquesta manera la gent es torna incapaç de concebre la possibilitat d'una situació de menyspreu absolut pels interessos dels altres.

J. S. MILL. *L'utilitarisme*, III

2. Expliqueu breument el significat, en el text, de les expressions següents (entre 5 i 15 paraules en cada cas): [1 punt]

- a) «moral utilitarista»
- b) «estat social»

PAU setembre 2006: Per bé que la societat no es basi en un **contracte**, i per bé que no es guanyi res inventant-ne un per deduir-ne les obligacions socials, tots els qui reben la protecció de la societat li deuen quelcom en retorn del benefici rebut, i el fet de viure en societat fa indispensable que cadascú es vegi en l'obligació d'observar una certa línia de conducta envers la resta. Aquesta conducta consisteix, primer de tot, a no perjudicar els interessos dels altres, o més ben dit, certs interessos que, per disposició legal o consentiment tàcit, han de ser considerats com a drets; i, segonament, a suportar cadascú la càrrega que li pertoqui (fixada segons un principi d'equitat) dels treballs i sacrificis exigits per la defensa de la societat o els seus membres d'ofenses i vexacions. La societat està justificada a imposar aquestes condicions, a qualsevol preu, a aquells que preferirien incomplir-les. [...] Però no hi ha motiu per plantejar-se aquesta qüestió quan la conducta d'una persona no afecta l'interès de cap altra persona, o quan no pot afectar l'interès dels qui no volen ser afectats (sota el supòsit que les persones interessades són totes adultes i amb un grau normal d'enteniment). En tots aquests casos, l'individu hauria de tenir una perfecta **llibertat**, social i **legal**, per fer l'acció i atènyer-se a les conseqüències.

MILL. Sobre la llibertat, IV

2. Expliqueu breument el significat, en el text, de les següents paraules o expressions –al voltant de 5-15 paraules en cada cas. [1 punt]

- a) «contracte»
- b) «llibertat legal»

NIETZSCHE

PAU juny 2017:L'**home noble** reclama el seu enemic com una cosa pròpia, com una mena de distinció de la seva pròpia persona, no suporta cap altre enemic que aquell en el qual no hi ha res de menyspreable, sinó moltes coses respectables. Imaginem-nos, al contrari, «l'enemic» tal com el concep l'home del **ressentiment**. En això consisteix precisament el seu acte, la seva creació: ell ha concebut «l'enemic pervers», «el pervers» per antonomàsia, i aquest és, de fet, el seu concepte fonamental a partir del qual s'imagina com a imatge invertida i contraposada un «home bo»... que és ell mateix! En l'home noble s'esdevé exactament el contrari: concep la idea fonamental de «bo» d'una forma prèvia i espontània, és a dir, a partir de la seva pròpia persona, i només a partir d'això es fa una idea d'allò que és «dolent». Aquest concepte de «dolent» d'origen noble i aquella idea de «pervers» sorgida de la bóta de cervesa que és l'odi insaciable —el primer concepte és una creació posterior, una cosa secundària, un color complementari, mentre que el segon concepte és quelcom d'original, el començament, l'acte veritable dins la concepció d'una moral dels esclaus— són molt diferents, per bé que ambdós termes, «dolent» i «pervers», es contraposin en aparença a la mateixa idea de «bo». Tanmateix, la idea de «bo» no és la mateixa. Només cal que ens preguntem qui és pròpiament «pervers» en el sentit de la moral del ressentiment. La resposta estricta és aquesta: precisament l'«home bo» de l'altra moral, precisament el noble, el poderós, el dominador, però tenyit d'un altre color, interpretat d'una altra manera i vist d'una altra forma per l'ull verinós del ressentiment.

Friedrich Wilhelm Nietzsche. *La genealogia de la moral*, I

1. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «home noble»
- b) «ressentiment»

PAU juny 2015: Just com els romans i els etruscs dividien en trossos el cel amb rígides línies matemàtiques i, en cadascun d'aquests espais, hi emplaçaven un déu, com en un temple, també cada poble ha desplegat damunt seu aquest cel de conceptes matemàticament dividit i entén aleshores, mogut per l'exigència de la veritat, que a cada déu conceptual només se l'ha de buscar en la seva pròpia esfera. Podríem ara certament admirar l'home com un geni poderós de la construcció, capaç d'alçar una catedral de conceptes infinitament complicada sobre fonaments inestables i, com qui diu, sobre aigua corrent: veritablement, per a construir amb consistència sobre aquests fonaments, cal que la construcció sigui com feta de tela d'aranya, tan lleugera que pugui sostenir-se sobre les aigües, tan sòlida que no es destrueixi quan bufa el vent. Com a geni constructor, l'home és molt superior a l'abella; aquesta construeix amb cera que recull de la naturalesa, ell, amb la molt més delicada matèria dels conceptes, que ha de fabricar només a partir de si mateix. En això se l'ha d'admirar molt, però certament no per la seva inclinació cap a la veritat, cap al coneixement pur de les coses. Si algú amaga una cosa darrere d'una mata, la busca un altre cop ben bé allà mateix i la troba, no es pot fer cap gran elogi d'aquest buscar i trobar: això és, però, el que passa quan es busca i es troba la «veritat» a l'interior del recinte de la raó. Si faig la definició de mamífer i llavors, després d'inspeccionar un camell, declaro: «Mira, un mamífer», amb això, certament, s'ha tret a la llum una veritat, però aquesta és de valor limitat, em sembla, és antropomòrfica de cap a peus i no conté ni un sol punt que sigui «verdader en si», real i amb validesa general, prescindint dels homes. En el fons, el que busca l'investigador amb aquests tipus de veritats no és més que la metamorfosi del món en l'home.

Friedrich Wilhelm Nietzsche. *Sobre veritat i mentida en sentit extramoral*

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «antropomòrfica»
- b) «metamorfosi»

PAU setembre 2015: La revolta dels esclaus en la moral comença quan el mateix ressentiment esdevé creador i genera valors, el ressentiment d'aquells éssers privats de la veritable reacció, la de l'activitat, que només es consideren indemnitzats mitjançant una venjança imaginària. Mentre que qualsevol moral noble sorgeix d'una afirmació triomfant de la seva pròpia essència, la moral dels esclaus de bon començament diu «no» a tot allò que és «exterior», «altre», «no un mateix», i aquest fet de negar és el seu acte creador. Aquest capgirament de la visió que estableix valors —aquesta projecció necessària cap a l'exterior, en lloc de dirigir-se cap a la pròpia essència— pertany específicament al ressentiment. Per tal de néixer, la moral dels esclaus requereix sempre en primer lloc un món contrari i extern. Psicològicament parlant, requereix estímuls externs per tal d'actuar en general. Radicalment, la seva acció és una reacció. El cas contrari s'esdevé en la forma noble de la valoració: actua i creix espontàniament, cerca la seva contraposició únicament per afirmar-se ella mateixa d'una manera encara més agraïda, encara més joiosa.

Friedrich Wilhelm Nietzsche. *La genealogia de la moral*, part I

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «ressentiment»
- b) «espontàniament»

PAU juny 2013: [...] i es van aferrar a aquesta inversió amb les dents, les dents de l'odi més abismal (l'odi de la impotència), tot dient, «els desgraciats són els bons; els pobres, impotents i febles són els únics bons; els que pateixen, els necessitats, els malalts, els lletjos són els únics que són piadosos, els únics que estan beneïts per Déu, i sols per a ells hi ha benaurança —i vosaltres, els poderosos i nobles sou, pel contrari, els malvats, els cruels, els lascius, els insaciabls, els ateus per a tota l'eternitat; i vosaltres sereu també per a tota l'eternitat els desventurats, els maleïts i els condemnats!»... Se sap qui va heretar aquesta **transvaloració** jueva... [...] Recordo la frase que vaig escriure en una altra ocasió [...] —que amb els jueus comença la revolta dels **esclaus** pel que fa a la moralitat: la revolta que té una història de dos mil anys darrere seu i que ara nosaltres ja no percebem perquè ha triomfat.

Friedrich Wilhelm Nietzsche. *La genealogia de la moral*, part I

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «transvaloració»
- b) «esclaus»

PAU setembre 2012: Què és, doncs, la veritat? És un exèrcit mòbil de **metàfores**, metonímies, antropomorfismes; en resum, una suma de relacions humanes que foren augmentades, transmeses, adornades, de forma poètica i retòrica, i que, després d'un llarg ús, a un poble li semblen estables, canòniques i vinculants: les veritats són il·lusions que s'ha oblidat que ho són, metàfores que han esdevingut desgastades i sense força sensible, monedes que han perdut la imatge i que ara només compten com a metall, però ja no com a monedes. Continuem sense saber d'on ve l'impuls cap a la veritat, perquè fins ara només hem sentit parlar de l'obligació de ser veraç que la societat estableix per existir, és a dir, de l'obligació d'utilitzar les metàfores usals; expressat de forma moral: de l'obligació de mentir segons una convenció establerta, de mentir en ramat en un estil vinculant per a tots. Llavors l'home oblida, és clar, que aquesta és la seva situació; i menteix, doncs, de la forma indicada, inconscientment i seguint hàbits seculars —i precisament a través d'aquesta inconsciència, precisament a través d'aquest oblidar, arriba al sentiment de la veritat. En el sentiment d'estar obligat a designar una cosa com a «vermella», una altra com a «freda», una tercera com a «muda», es desvetlla una **propensió moral cap a la veritat**.

Friedrich NIETZSCHE. *Sobre veritat i mentida en sentit extramoral*

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «metàfores»
- b) «propensió moral cap a la veritat»

PAU setembre 2011: Imaginem-nos «l'enemic» tal com el concep l'home del ressentiment. En això consisteix precisament el seu acte, la seva creació: ell ha concebut «l'enemic pervers», el pervers per antonomàsia, i aquest és de fet el seu concepte fonamental, a partir del qual s'imagina com a **imatge invertida** i contraposada un «home bo»..., que és ell mateix! En l'home noble s'esdevé exactament el contrari: concep la idea fonamental de «bo» d'una forma prèvia i espontània, és a dir, a partir de la seva pròpia persona, i només a partir d'això es fa una idea d'allò que és «dolent». Aquest concepte de «dolent» d'origen noble i aquella idea de «pervers» sorgida de la bóta de cervesa que és l'odi insaciable —el primer concepte és una creació posterior, una cosa secundària, un color complementari, mentre que el segon concepte és quelcom d'original, el començament, l'acte veritable dins la concepció d'una moral dels esclaus— són molt diferents, per bé que ambdós termes, «dolent» i «pervers», es contraposen en aparença a la mateixa idea de «bo». Tanmateix, la idea de «bo» no és la mateixa. Basta que hom es pregunti qui és pròpiament «pervers» en el sentit de la moral del ressentiment. La resposta estricta és aquesta: precisament l'«home bo» de l'altra moral, precisament el **noble** [...], però acolorit, interpretat i vist del revés per l'ull enverinat del ressentiment.

Friedrich NIETZSCHE. *La genealogia de la moral*, I

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «noble»
- b) «imatge invertida»

PAU juny 2011: —Però, per què parreu vós encara d'ideals més nobles? Acceptem els fets: ha vençut el poble (o «els esclaus», o «la plebs», o «el ramat», o com vulgueu anomenar-ho) i, si això s'ha esdevingut mitjançant els jueus, oidà!, aleshores és que dins la història universal cap poble mai no havia tingut una missió com aquesta. «Els **senyors**» han perdut. Ha guanyat la moral de l'home vulgar. Hom pot considerar alhora aquesta victòria com un **enverinament** de la sang [...]. Però, sens dubte, aquesta intoxicació ha reeixit. L'«alliberament» del gènere humà (el seu alliberament respecte als «senyors», vull dir) va per bon camí. Palesament, tot esdevé jueu, o cristià, o plebeu (tant se val quin mot s'empri!). L'avanç d'aquest enverinament a través de tot el cos de la humanitat sembla impossible d'aturar.

Friedrich NIETZSCHE. *La genealogia de la moral*, I

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «senyors»
- b) «enverinament»

PAU setembre 2009: Nosaltres, els homes moderns, som els hereus de la vivisecció de la consciència i de l'autotortura de la nostra naturalesa animal, dutes a terme durant mil·lennis [...]. L'home ha mirat amb «mals ulls» durant massa temps les seves inclinacions naturals, de manera que a l'últim s'han agermanat en ell amb la «mala consciència». Un intent invers seria possible en si mateix. Però, qui té prou força per a un intent com aquest? És a dir, qui té prou força per a agermanar amb la mala consciència les inclinacions no naturals, totes aquelles aspiracions que es refereixen al **més enllà**, a allò que és contrari als sentits, a allò contrari als instints, a allò contrari a la natura, a allò contrari a la bèstia; en un mot: els ideals que han existit fins ara, els ideals contraris a la vida, els ideals que calumniem el món? [...]. Algun dia, però, en una època més forta que l'actual, miserable i vacil·lant, ha de venir sens dubte a nosaltres l'home redemptor del gran amor i del gran menyspreu, l'esperit creador la força impulsiva del qual l'allunya una i altra vegada de qualsevol recés i de qualsevol més enllà [...]. Aquest home del futur, que ens alliberarà tant de l'ideal que ha existit fins ara com d'allò que n'ha hagut de néixer, de la gran nàusea, de la voluntat del no-res, del **nihilisme**, aquest toc de campana del migdia i de la gran decisió que allibera altra vegada la voluntat, que retorna a la terra el seu objectiu i a l'home la seva esperança, aquest anticrist i aquest antinihilista, aquest que venç Déu i també el no-res... ha de venir un dia...

Friedrich Wilhelm NIETZSCHE. *La genealogia de la moral*, II

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «més enllà»
- b) «nihilisme»

PAU setembre 2007: La revolta dels esclaus en la moral comença quan el mateix ressentiment esdevé creador i genera valors, el ressentiment d'aquells éssers privats de la veritable reacció, la de l'activitat, que només es consideren recompensats per una venjança imaginària. Mentre que qualsevol **moral noble** sorgeix d'una autoafirmació triomfant, la moral dels esclaus nega, de bon començament, qualsevol cosa «externa», «diferent», «**aliena a la pròpia essència**», i aquest fet de negar és el seu acte creador. Aquesta manera de capgirar el punt de vista des d'on hom estableix valors —aquest dirigir-se necessàriament cap a l'exterior, en lloc de dirigir-se cap a la pròpia essència— pertany específicament al ressentiment. Per tal de néixer, la moral dels esclaus requereix sempre en primer lloc un món contrari i extern.

Friedrich Wilhelm NIETZSCHE. *La genealogia de la moral*, I

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «aliena a la pròpia essència»
- b) «moral noble»

PAU juny 2006: En l'**estat de naturalesa**, l'individu, si vol preservar-se dels altres individus, ha de fer servir l'intel·lecte, gairebé sempre, només per fingir; però l'home, tant per necessitat com per avorriment, vol viure en societat, gregàriament, de manera que necessita un tractat de pau, per fer desaparèixer del seu món una **guerra de tots contra tots** constant. Aquest tractat de pau duu amb ell el primer pas per a la consecució d'aquest misteriós impuls cap a la veritat. En aquest mateix moment queda fixat el que, a partir d'aleshores, ha de ser «veritat», és a dir, s'ha inventat una designació de les coses uniformement vàlida i obligatòria, i el poder legislatiu del llenguatge proporciona també les primeres normes de veritat en néixer, per primera vegada, el contrast entre veritat i mentida.

NIETZSCHE. *Veritat i mentida en sentit extramoral*

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «estat de naturalesa»
- b) «guerra de tots contra tots»

PAU juny 2006: En l'**home noble** s'esdevé exactament el contrari: concep la idea de «bo» d'una forma prèvia i espontània, és a dir, a partir de la seva pròpia persona, i només a partir d'això es fa una idea d'allò que és «dolent». Aquest concepte de «dolent» d'origen noble i aquella idea de «pervers» sorgida de la perola de cervesa que és l'odi insaciable [...] són molt diferents, per bé que ambdós termes, «dolent» i «pervers», sembla que es contraposen a la mateixa idea de «bo». Tanmateix, la idea de «bo» no és la mateixa: només cal que hom es pregunti qui és pròpiament «pervers» en el sentit de la moral del **ressentiment**. La resposta rigorosa és aquesta: precisament «l'home bo» de l'altra moral, precisament el noble, el poderós, el dominador, simplement que acolorit, interpretat i vist de reüll per la mirada plena de verí del ressentiment.

NIETZSCHE. *La genealogia de la moral*, I

2. Expliqueu breument (entre cinc i quinze paraules en cada cas) el significat que tenen en el text els mots següents: [1 punt]

- a) «home noble»
- b) «ressentiment»